

Sofie Vavříčková, 10 let
Dvorská 20
678 01 Blansko

To bylo asi kouzlo

Agness je úplně normální holka z úplně normální rodiny, až na to, že se přestěhovala do největšího a nejstrašidelnějšího domu v celém Streethfordu.

Agness se vůbec nechtěla, ale musela, protože tento dům zdědili po její babičce a byli celkem chudá rodina.

Dům byl obrovský a šedý, vypadal jako hrad. Měl tři patra a s půdou čtyři. Agness má pokoj ve třetím, hned pod půdou. Dům má tajemnou zahradu, která je pokryta lučním kvítím a u vchodu jsou dvě vrby, které tvoří dokonalý průchod do zahrady. Zahrada je asi jediné, co se Agness na domu líbí.

„Možná ještě půda se mi bude líbit,“ odfrkla si a škaredě se podívala na mámu. Agnessina máma jí totiž zakazuje chodit na půdu, a to tam bydlí už týden. Máma začala něco šeptat tátovi a řekla Agness, ať jde do jejího pokoje udělat si úkoly a nachystat se do školy. Agness rozzuřeně vyšlapala obrovské vzrjící točité schody a práskla dveřmi svého pokoje. Sedla si na okno a zachumlala se do heboučkové vánoční deky. Jen tak zírala z okna a uviděla nějakou holku, která vychází z domu, který byl hned naproti nim. Agness se chtěla skamarádit, ale bála se tam jít a říct jí: „Ahoj, já bydlím tady, nechceš se kamarádit?“

Shora byla strašně vysoká. Najednou uslyšela lehké ťukání na rozvrzané dveře a vykoukla její máma. Agness se na ni naštvane podívala a otočila se zpátky k oknu. „Promiň, Agness, já bych tě na tu půdu pustila, ale jsi na to moc malá,“ řekla jí máma. „Moc malá? Vždyť chodím do osmé,“ zvedla hlas a rozbřečela se. Máma ji objala a pošeptala jí: „Ty jsi moje šikulka,“ a zadívala se z okna. Jen se nadechla a Agness jí řekla: „Ne, nepůjdu tam, bojím se.“ Máma se na ni podívala pohledem, kterému niky nikdo neodolá. Agness sešla po schodech dolů, oblékla se a šla za tou zrzavou holkou. Nenápadně šla proti ní, a když navázaly oční kontakt, zamávala jí a řekla jí: „Ahoj.“ A začaly spolu kamarádit. Chodily spolu do parku, k Olivii domů a k Agness. Jednou byly u Agness a ta Olivii řekla, že nesmí na půdu, a Olivii napadlo, že by na tu půdu mohly tajně jít.

Potichu vylezly po dřevěném žebříku, a jelikož tam byla čtyři kruhová okénka, nepotřebovaly baterku. Opatrně zasunuly žebřík, aby nikdo nepoznal, že tam jsou. Na první

pohled to vypadalo, že je to úplně normální půda, ale potom spatřily obrovskou komodu přes celou zeď a v ní bylo nekonečně moc válečků do hrací skříňky. Hrací skříňka byla dřevěná s ozdobnými pozlacenými kytičkami a pozlacenou kličkou na otočení.

Olivie po dlouhém váhání pomalu zatočila kličkou a najednou uslyšely obrovskou ránu v Agnessině pokoji, jen se na sebe podívaly a honem vysunuly žebřík dolů a rychle slezly, aby v pokoji byly dříve než máma. Ale ta ani nezavolala, co se stalo. Rozhodly se tam jít znovu a dát tam jiný váleček, tak tedy vylezly zase po žebříku a daly tam jiný váleček. Byl takový zeleno-oranžový. Tentokrát ho tam dala Agness a ze začátku se nic nestalo, ale pak... Bum! Slyšely, jak v kuchyni něco spadlo. Opatrně zavřely půdu a sešly po schodech dolů a dělaly, že o ničem nevědí. Ale máma nikde. Agness zavolala „Mami“, ale nikde nic. Zkusila to znovu a znovu, ale máma nikde. Zkusila jí zavolat přes mobil, ale byla nedostupná.

Zkusila tedy tátu a ten jí řekl, že u něj v práci taky není. Občas tam chodí, aby mu přinesla oběd. Agness ji uviděla malým okýnkem na zahradě. Rozběhla se za ní a najednou se vypařila, prostě bum a byla pryč. Agness si protřela oči a začala koktat: „Aaaaa vi vi viděla jsi to?“ Olivie z toho byla vyděšená stejně jako Agness. Holky uslyšely nějaké zvuky z půdy. Vylezly po schodech a přisunuly žebřík. Vylezly na půdu a uslyšely tenký hlásek z hrací skříňky. Něco jako: „Pomóc, Pomóc, pomozte mi, prosím.“ Agness byl ten hlas povědomý. „No jasně, babičko, jsi to ty?“ zvolala Agness. Olivie na ni vykulila oči. „Ano, ano, jsem to já!“ ozvalo se ze skříňky. Agness si s babičkou povídala a sama tomu nemohla uvěřit. Zjistila, že je tam zaseklá už přes 20 let a že ji tam uvěznila Agnessina máma. Zjistila taky proč.

Agnessina máma byla z rodu zlých čarodějek a babička zase z rodu hodných čarodějek. Máma Agness chtěla ovládnout celý svět, a to za pomoci zlých kouzel. Babička jí v tom chtěla zabránit, ale máma ji zaklela do skříňky. Ale její máma nebyla tak úplně z rodu zlých, ale jeden čaroděj ji zaklel ve zlou. A jediný způsob, jak mámu zbavit zlého kouzla a babičku osvobodit ze skříňky, byl ten, že Agness donutí mámu vzít skříňku do dlaní a pronést kouzelné zaklínadlo. A v tom se tam zjevila máma a Agness na ni byla našťvaná, ale měla plán, jak ji donutí to udělat. Rozbrečela se tam a s brekem jí podala skříňku a rychle pronesla zaklínadlo.

A bum báb zabralo to. Všechno nakonec dopadlo dobře a byli nejšťastnější rodina na světě. Dům si nakonec hezky opravili, na zahradě si udělali krásné posezení, na půdě dokončili pokoj pro babičku.

Babičce bylo sice trochu smutno po dědovi, který byl nejspíš někde na druhé straně zeměkoule, ale nevěděla to jistě, možná už zemřel, možná bydlí v tom samém městě a myslí na ni. To všechno je možné...

A k Agness a Olivii se připojila i Oliviina mladší sestra a všechno bylo tak, jak mělo být.